HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ולוקמא איפכא. כלאוקמיה מעיקרא ומ"ט (ח) הדרי בה הא שפיר מצי לאוקומי מתני' דבדי הכל ובריית' רבנן: **לקולא ולחומרא.** מעיקרא אוקימנא לקולא דבשעת וסתה דברי הכל דיה שעתה ובשלא בשעת וסתה פליגי והשתא אוקימנא פלוגתא בשעת וסתה ואיכא דמחמיר ומטמא לה למפרע ושלא בשעת וסתה ד"ה מטמאה למפרע: **קתני שאם תראה.** כמו אמר מר: **שאם תראה כו'.** אלמא דטעם דכתמה מטמא למפרע משום דאשכחן בהו ראייה טמאה למפרע דהשתא לא הוה כתמה חמור מראייתה וש"מ דאשה דיש לה וסת הוא דפליג רבנן בין כתמה לראייתה דכתמה מטמא למפרע ובראייתה דיה שעתה משום דבראייתה שלא בשעת וסתה אשכחן טומאה למפרע: **הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן.** כגון ארבע נשים [ז.] דלא אשכחן בהו ראייה טמא' למפרע כתמן נמי אינו טמא למפרע: **כתמן בראייתן.** מכאן ואילך טמאות: **חוץ מתינוקת כו'.** דאפילו מכאן ולהבא נמי לא והא דאמר בתולת דמיס כתמן בראייתן דמכאן ולהבא מיהא טמאה היינו כשהגיע זמנה לראות ולא ראתה: **מלולכין בדם.** ולא ידעה אי אתי מגופה אי לא: **אין חוששין לה.** ואפילו אין לה בתה לתלות דבשוח של טבחים לא עברה איכא למימר עברה ולאו אדעתה דהא בגופה אין לתלות כל עיקר דכתמין דרבנן אינהו וכי גזור רבנן בהגיע זמנה דדם מצוי בה אבל בהא לא גזור הואיל ואין בה דמיס. ולקמן מפרש איזה הוא זמנה משיגיעו ימי הנעורים שהביאה שתי שערות או בת י"ב שנה ויום אחד ואע"פ שלא הביאה שתי שערות: **ומי איכא ליה לרבי חנינא כתם כלל.** בארבע נשים ואפילו מכאן ולהבא: **דמחמיר בכתמים.** טפי מבראייתה דראיית ארבע נשים הואיל ואין דם מצוי בהן אמרינן השתא אתי ומכי אתי חזיתיה אבל בכתם איכא למימר אי בדקה לחלוק מעיקרא הוה איסתכה: **רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן בראייתן.** כלומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן בראייתן לטמאה מכאן ולהבא: **יש לה כתם.** מכאן ולהבא אע"פ שלא ראתה מימיה: **אינו ממעט.** על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: **שמהומה לביתה.** ממהרת לשמש: **אחד לו.** שמקנא בו בעצמו: **ותחפנה שבבא זרע.** ואפי' דלאחר תשמיש נמי לא ליהוי כפקידה קמ"ל: **ואי בעית אימא.** לעולם חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש ואפ"ה הרי זו כפקידה אלאחר תשמיש קאי. וא"ת עד שלפני תשמיש למה הוזכר מתניתין תרתי קתני ואשמועינן תנא דמתניתין דשני בדיקות אצרכוה רבנן וה"ק ומשמשת בעדים כלומר מצוה עליה לשמש בעדים ואע"פ שיש לה וסת הרי זו כפקידה ההוא דלאחר תשמיש: **והא המשמשת קתני.** דלאו לשון חובה הוא אלמא חדא קתני ומשום הרי זו כפקידה נקט לה וה"ק ואשה המשמשת בעדים הרי זו כפקידה ואקמא נמי קאי דאי אבתרא לחודה לאשון למה הוזכר: **תני ומשמשת.** ותרתי מילי אינהו וה"ק מצוה עליה לשמש בעדים והרי (ט) כפקידה אבתרא ואקמא לא נקט ליה אלא לאשמועינן דמצוה לבדוק קודם תשמיש: **השתא מעת לעת.** דלתמול דזמן ארוך הוא ממעטת פקידה זו דעדיס: מפקידה

ובריית' דברי הכל. דשלא בשעת וסתה מטמא למפרע אבל לגמרי לא אתי כרבנן דלדידהו אפי' בשעת וסתה נמי וא"ת מעיקרא מאי סבר דאמרי' איפכא ולא אמרי' לחומרא וש לומר דמעיקרא בעי לאוקומי מתניתין כב"ע אבל כשהביא הברייתא לא מצי לאוקומי כב"ע הדר ביה וקאמר לחומרא: **הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן בראייתן.** משמע שיש להחמיר ביש לה וסת טפי מבד' נשים א"כ ר' דוסא דאמר ביש לה וסת דיה שעתה כל שכן דאית ליה בד' נשים וקשה דא"כ לקמן (דף ז:) דפסיק כרבי אליעזר בד' אמאי תשיב הך בהדייהו כיון דרבי דוסא סבר כותיה לא ה"ל למיחשב דבה"ג אמרינן (ג) לקמן וי"ל הא דביש לה וסת כתמה טמא למפרע לאו משום דחמיר טפי מד' נשים אלא משום דגזור בשעת וסתה אטו שלא בשעת וסתה אע"ג דבראייה לא גזרינן: **ר"מ היא דמחמיר בכתמים.** פירש"י דמחמיר בכתמים טפי מבראייה ואין נראה דא"כ מה לו להש"ס להאריך ולומר דמחמיר בכתמים הוה ליה למימר ר"מ היא דתניא וכו' ולא יותר ותו דבסמוך (ד) תניא הרואה כתם מקולקלת למנינה וברואה דם אינה מקולקלת למנינה אלמא שאר תנאים נמי אחמירו טפי בכתמים מבראייה ואע"ג דהך בריית' כר"מ דקתני מטמאה את בועלה למפרע ובפרק כל היד (לקמן דף טו.) אמרינן דוקא לר"מ מטמאה בועלה למפרע מכל מקום הא דמקולקלת למנינה מיהו אתי כב"ע וכן שילהי בא סימן (לקמן נג:) תניא הרואה כתם מטמאה עצמה (ה) למפרע בקדשים והיינו לענין שמקולקלת למנינה כמו שאפרש שם בע"ה ◦וגראה לפרש רבי מאיר היא דמחמיר בכתמים שהוא רגיל להחמיר בכתמים טפי מרבנן כדתנן פרק בא סימן (שם נב:) הרואה כתם (ו) חוששין משום זוב דברי ר"מ וחכמים אומרים אין בכתמים משום זוב ואמרי' התם מאן חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס דמיקל יותר בכתמים כדאמרינן הכא ובכמה דוכתי מחמיר ר"מ כדאמרינן לקמן (דף נט:) גבי אשה שעושה לרגיה ובפרק כל היד (לקמן דף יד.) אמרינן בדקה בעד [שאין] בדוק לה והניחה בקופסא ונמחר מצאה עליו דם ר"מ מטמא וחכמים מטהרין ולכך קאמר הכא ר"מ דמחמיר בכתמים ואע"ג דבפ' האשה (לקמן דף נט.) תניא האשה חלוקה לנכרית אינה תולה בנכרית ר"מ אומר תולה בנכרית אלמא מיקל טפי מרבנן מ"מ ברוב מקומות מחמיר: **כל הנשים כתמן טמא למפרע ונשים שאמרו כו'.** לא זו אף זו קתני: **תני ומשמשת.** אף על פי שאמרו דיה שעתה: **השתא** מעת לעת ממעטת. פירוש השתא מעת לעת דפשעה ולא בדקה שחרית כי בדקה ערבית ומצאה טמאה בדיקה של שחרית דלאחר תשמיש מיעטה דלא מטמאה מעת לעת כל שכן כשבדקה שחרית ולא פשעה כלום דממעטת דלא מטמאה משחרית:

מסורת הש"ס

ח) לקמן יד.,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולוקמא וכו' ומ"ע הדרית בך הא: (ב) ד"ה תני וכו' והכי זו כפקידה: (ג) תוס' ד"ה הא שאר וכו' דכה"ג אמרינן לקמן. נ"ב דף מ': (ד) ד"ה כ"מ וכו' דבסמוך. נ"ב דף ו ע"א: (ה) בא"ד מטמאה עצמה וקדשים למפרע והייט לענין שמקולקלת כנ"ל: (ו) בא"ד הרואה כתם חוששת משום:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה ר"מ היא כו' ונראה לפרש ר"מ היא. עי' בר"ש רפ"ב דעדלה:

מוסף רש"י

בשני עדים. שני עדיפים לקנס (כריתות יז:). **אחד לו ואחד לה.** לקנס לאחר תשמיש (לקמן יד.).

תוס' הרא"ש

ובריית' דברי הכל. כלומר אף ר' דוסא מודה דשלא בשעת וסתה מטמאה מעת לעת וכ"ש דהא אפי' בשעת וסתה מטמאה מעת לעת מר' פשיטא דבריית' לא אתיא אלא כר' דוסא מדקתני שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת לעת מכלל דבשעת וסתה דיה שעתה. ולליש' קמא קי"ל כרבנן כסתמא דמתני' ולליש' בתרא קי"ל כר' דוסא. וסתמא דמתני' ור' דוסא (וקתני) וה"ק לא פליגי דהא לקמן פסקי' כר' אליעזר דאמר ד' נשים דיין שעתן: לחומרא מוקמינן. וא"ת ומעיקרא אמאי לא אוקמיה לחומרא. וי"ל מקמי דשמיע ליה ניחא ליה לאוקומא לקולא ותהיה מתני' דברי הכל אבל השתא דשמיע ליה בריית' דממה נפשך חד מינייהו דברי הכל [לא ניחא ליה] לאוקומי לקולא (ח) ומתני' דברי הכל ובריית' כיחידאה: **רבי** מאיר היא דמחמיר בכתמים. פרש"י טפי מבראיה וקשה דרבנן נמי אשכחן דמחמרי דרואה אע"ג דמטמאה מעת לעת אינה מקולקלת למנינה ורואה כתם מקולקלת כדאיתא לקמן בשמעתין. וי"ל דההיא ר' מאיר היא מדקתני ברואה כתם מטמאה בועלה למפרע והיינו דוקא לר' מאיר כדאמרי' לקמן פרק כל היד. ומיהו קשה דלא הוה ליה למימר דמחמיר בכתמים אלא ר"מ היא דתניא וכו' הלכך נראה לפרש דמחמיר בכתמים בעלמא טפי מדרבנן כדתניא בפ' בא סימן הרואה כתם הרי זו מקולקלת וחוששת משום זוב דברי ר' מאיר וחכמים אומרים אין בכתמים משום זוב והתם נמי אמרינן בגמ' מאן חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס ולהכי מיקיל נמי הכא כדתניא כו' וכן משמע בירושלמי דערלה פרק התרומה דקאמר ר' מאיר מחמיר בדבריהן ומייתי מהך דחוששת משום זוב: **אין** מכניסתו לחורין ולסדקין הלכך לא הוי בדיקה. מכאן משמע דכל בדיקת נשים שצריך להכניס לחורין ולסדקין. ובענין אחר לא מיקרי בדיקה אלא קינוח וכן מוכח לקמן בסוף פירקין גבי אשה מהו שתבדוק עצמה כשיעור וסת לחייב בעלה חטאת: **השתא** מעת לעת ממעטת. אע"פ שפשעה ולא בדקה כראוי לא [מטמאה למפרע] מפקידה לפקידה שלא הפסיקה בבדיקות מיבעיא:

ח) אינו מוכן דאם נוקמי לקולא הברייתא אתיא כרבנן ואינו כמידלה והדבר צ"ע.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי' פ"ט מהלכות איסורי ביאה הלכה ג ופ"ג מהלכות משכב ומושב הלכה ז:

בא ב מיי' פ"ט מהלכות איסורי ביאה הלכה ה ופ"ג מהל' משכב ומושב הלכה ח:

בב ג מיי' פ"ט מהל' איסורי ביאה הלכה ה סמג לאוין קיח טוש"ע י"ד סימן קצ סעיף ב:

בג ד מיי' שם ופ"ג מהלכות אישות הלכה ג סמג שם טוש"ע שם וסימן קפט סעיף מז:

בד ה מיי' פ"ג מהל' משכב ומושב הלכ' ד:

בה ו מיי' פ"ד מהלכות איסורי ביאה הלכה טז סמג לאוין קיח טוש"ע י"ד סימן קפו סעיף ג ב: